

Реферат на тему: "Джонатан Свіфт. Життя та творчість"

Джонатан Свіфт

Реферат на тему:

"Джонатан Свіфт"

СВІФТ Джонатан (1667-1745) — сатирик, памфлетист і поет.

Джонатан Свіфт народився 30 листопада 1667 року в Дубліні. Його батько приїхав у Дублін з Англії у вісімнадцятирічному віці, перебивався випадковими заробітками, поки не одержав суддівську посаду. Потім він женився на бідній дівчині і через два роки після цього помер. Джонатан народився вже після смерті батька. Мати залишилася без засобів до існування, з казенної квартири її виселили, тому що її віддали іншому суддівському чину.

Мати Свіфта повинна була просити притулку в багатих родичів чоловіка. Джонатан з матір'ю переселилися до дядька Годвіна, дублінському комерсанта. Чим старше ставав Свіфт, тим усе сильніше й чіткіше розумів принизливість свого і материнського положення в будинку дядька. Гордий, болісно самолюбний, Джонатан плекав мрію домогтися того, щоб лорди розмовляли з на рівних.

Дядько призначив племянника в Дублінський університет на факультет богослов'я. Але цей шлях зовсім не приваблював Свіфта. Він був одним з гірших учнів і одержав ступінь бакалавра тільки по "особливої милості". Це означало, що він не міг займати церковні посади.

Як жити далі? Свіфт відмовився від допомоги дядька. Своїх засобів у нього не було. І тоді мати згадала, що вона приходиться далекою родичкою дружині лорда Темпля, великого дипломата, що пішов на той час у відставку. Джонатана взяли до лорда секретарем. У будинку Темпля була прекрасна бібліотека, у якій майбутній письменник проводив весь вільний час. Крім того, лорд Темпл приймав у себе багатьох цікавих людей і мав великі зв'язки. Лорд не цурался і літературної праці, він писав книги про древніх авторів. Свіфт у міру своїх сил допомагав Темплю і поступово набирався досвіду. У Свіфта також проявилися педагогічні схильності, він учив дітей знайомих грамоті, серед його учениць була одна дівчинка, що згодом стала його вірним другом і дружиною. І коли Свіфт після смерті лорда їхав з маєтку, його серце вже належало юній дочці домоправительки Естер Джонсон, якій згодом Свіфт дасть поетичне ім'я Стелла.

У 1692 році, пересилившись, Свіфт здав іспити на ступінь магістра богослов'я і прослужив два роки секретарем у губернатора Ірландії, за допомогою якого одержав прихід у містечку Ларакор. Ірландському церковному начальству були відомі зв'язки Свіфта в англійських політичних колах, що дісталися йому від Темпля, тому воно направило його в Лондон відстоювати інтереси ірландського духовництва.

Свіфт сумлінно виконував доручену йому справу, але все частіше й частіше став публікувати памфлети на злободенні теми і поступово став одним з найвизначніших політичних журналістів. У памфлеті "Поводження союзників", опублікованому в 1711 році він виступив проти участі Англії у війні за іспанську спадщину. Цим памфлетом він зіграв на руку партії торієв, що готувалася до виборів, особливо її найвизначнішим діячам Оксфорду і Болінгброку, які, прийшовши до влади, підняли Свіфта, призначивши його редактором урядової газети. У такий спосіб Свіфт досяг дитячої мрії: він одержав пошану і повагу серед знатних осіб, причому, завжди залишаючись чесним і незалежною.

Крім перерахованих памфлетів, Свіфт писав вірші, але самим великим добутком Свіфта був роман, що приніс йому нев'янучу славу і популярність. Це "Подорож Гулливера", що любимо дотепер у багатьох країнах світу. Роман був задуманий як пародія на сучасні Свіфту романи, але незабаром письменник зрозумів, що обрана їм форма добутку може стати політичною сатирою на англійські порядки, що існували тоді. Задум був виконаний блискуче.

До 1710 року Свіфт спілкувався з видатними особами (такими як Сомерс, Галіфакс, Еддисон та Стіл), публікував у їхній газеті "Tatler" ("Базіка") свої вірші, нариси, пропозиції, однак його сильне упередження проти політики релігійної терпимості, що її проводили віги, знайшло своє відображення в "Листі про випробування причастям" (1709), в іронічних "Доводах проти скасування християнства" (1711) та в "Роздумах вірного англіканської церкви" (1711).

Відступництво Свіфта і перехід його на бік уряду торі, очолюваного Гарлеєм, були зумовлені швидше принципами, ніж вигодою; в опублікованих у газеті "Examiner" ("Оглядач", 1710-1711) творах "Поведінка союзників" (1711) та "Громадянський дух вігів" (1714) він говорить про державне управління, піддає критиці Мальборо і попередній уряд та готує державу до прийняття Утрехтського миру (1713). Цей насичений період описано в "Щоденнику для Стелли" (1710-1713), присвяченому найближчій подрузі Свіфта Естер Джонсон. Уряд Гарлея впав 1714 року, і після цього в 1720 роках Свіфт поринає з головою в громадські справи, захищаючи інтереси Ірландії. У "Листах сукнаря" (1724, 1735), написаних від імені простомовного ремісника, який нібито є їх автором, він пристрасно закликає до бойкоту знецінених монет, що їх мав випустити в обіг в Ірландії Вільям Вуд, наділений цим правом Волполом. Частково заслужена Свіфтом репутація ірландського патріота завдячує цим та іншим його ірландським трактатам, а особливо його моторошній "Скромній пропозиції" (1729), у якій як логічне продовження метафори "пожирання" Ірландії Англією розсудливо рекомендується подавати зайвих ірландських дітей до столу багатів.

У "Мандрах Гулливера" (1726) сатирично засуджується широкий спектр політичних нововведень та моральних припущень, а особливо колоніалізм, недалекоглядний націоналізм, сектантство, зарозумілі наукові виверти та пропагандистські мовні фальшивки. Деякі коментатори привертали увагу до проявів вільнодумства в політичних поглядах Свіфта, та це зробив і він сам у "Віршах на смерть доктора Свіфта"

(1731 рік, опубліковано 1739 року) та в своїй автоепітафії: "Imitare si poteris Strenuum pro virili Libertatis Vindicatorem" ("Спробуй, якщо в змозі, наслідувати захисника життєдайної свободи"). Інші ж вважають це сентиментальним виразом, однак тут не береться до уваги радикальний авторитаризм Свіфта та безкомпромісність його сатири.